

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 18.

Den 15. Juni 1867.

Præis: 6 Sk. pr. Exp

Aars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltfostad den 6te April 1866.

Fra („Deseret News.“)

Den syv og tredive Aars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige samledes i Store Saltfostad Lørdagen den 6te April kl. 10 Formiddag. President Brigham Young præsiderede.

Paa Forhoiningen var det øverste Præsidentstab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øvrige Præsidentstab over de Halvsjærds: Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentstabet for Overpræsternes Qvorum: Samuel W. Richards og Edwin D. Woolley.

Stavens Præsidentstab: Daniel Spence, George B. Wallace og Joseph W. Young.

Af de præsiderende Bisopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Peter Maughan, præsiderende Bisop i Cache County, C. W. West, præsiderende Bisop i Weber County — samt et stort Antal Bisopper og præsiderende Eldste fra de forskellige Dele af Territoriet.

Hurtigskrivere: David W. Evans og Edward L. Sloan.

Choret sang: „Morgenens frembryder.“

President H. C. Kimball holdt Alabningsbogen, hvilken han fremsagde paa en serdeles rørende Maade, hvorefter Choret atter affang en Psalme.

President B. Young tog som Text for de Eldste, aldrig at opøre med deres Anstrengelser og Virksomhed forend de Sidste-Dages Hellige ere blevne af eet Hjerte og eet Sind. Der gives Mand, som bede Herren at bevare os for de Ugadelige; dog sege de deres Omgang, handle

med og hjælpe dem til at vinde Indflydelse, og saaledes bidrage de netop til at fremme det Selvsamme, som de bede Gud at bevare sig fra. Livets Evangelium bliver fremsat for de Ugadelige, ligesaa vel som for de Netsærdige, og saalænge de vedblive med at forkaste det Gode, ere de ikke noget passende Selfstab for dem, som onste at blive helligede for Herren. Et Folk kan aldrig blive til Et, saalænge det er i Besiddelse af den Aand, der hersker i Verden, og dog ere de Sidste-Dages Hellige for en stor Deel lige med Verden i Henseende til Forretningslivet og Pengearniggender. Det er Verdens Viis, at nogle Faa skulle svømme i Nigdom, som de forsoe for at tilfredsstille deres Lyster og Begjærligheder, medens den større Hob er nedfunken i den yderste Fattigdom. Er der ikke Mange her, som bære sig ad paa samme Maade. Hvilket stort Belob er vel ikke i det Finantsaar, der udlober idag, blevet udgivet af dette Folk for Tobak, Kaffe, Thee og andre Driftevarer! Dersom disse Midler, der ere blevne saaledes bortledslede, bare blevne sammensparede i det forbigangne Aar, vilde de have udgjort en Sum, som vilde have været mere end nok til at høje alt det Land for, som er optaget i hele Territoriet, om der nu strax blev oprettet et Gontoir for Salget af Land. De Hellige ville blive af eet Hjerte og eet Sind ved at gjøre Brug af Evangeliets Forstrifter i det daglige Liv og ved at leve saaledes, at Abenbarelvens Aand kunde være deres stadike Paaminder. Vi stride fremad til denne Grad af Fuldkommenhed, men imidlertid maae de Weldstes og Helliges Bestrukelser fremdeles gaae ud paa at blive Et i alle Ting, paadet vi kunne erholde de Velsignelser, som Herren har opbevaret for sit Folk.

Præsident H. C. Kimball talte indtrængende om Nødvendigheden af, at de

Hellige ere i Besiddelse af Herrens Aand. Sandhedens Lys, som den aabenbarer, viser os, hvad vi ere, og lører os at vandre ret for Herren. Vi ere af Jorden — jordiske. Vi maae hellige og luttre os og lære vore Familer at hellige sig for Himmelens Aasyn. For fire og tredive Aar siden befalede Herren de præsiderende Weldste og alle de Hellige at sætte deres Huse i Orden, og de, der ikke adløde denne Besaling, maatte lide den Straf, som Herren havde fastsat, om de var ulydige. Taleren indstjærpede Vigtigheden af at hjælpe os selv i alle Ting, om at iagttagte Viisdomsordet og med Noiagtighed og den største Omhyggelighed at afholde vore Born fra de samme skadelige Baner, som Mange af os have nedarvet fra vores Fædre. Han raadede til at opmunstre Hjemmesfabrikata og til at hjælpe hjemmevirke Sager af dem, der beskjæftige sig dermed, forsaavidt Vedkommende ikke selv har Anledning eller ikke er i stand dertil; opmunstre til at leve overeensstemmende med vores Indkomster, hvorved vi vilde vinde i Kraft og Velstand. Han henpegede til deres Daarstab, som troe, at de kunne erholde Guds Velsignelser, medens de overtræde hans Bud. Der gives Nogle, som for at tilfredsstille deres Begjærlinger, børse sig de selv samme Velsignelser, som de føge at opnaae. Vi maae berede os til at udføre Herrens Hensigter ifølge Abenbaringerne. Det Værk, der paabegyndtes i Jackson County, er ligesaa anvendeligt for os her, som det var der, og er aldeles nødvendigt, førend vi tilfulde kunne blive beredte til at vende tilbage dertil.

Præsident Young talte kort og starpt til Søstrene angaaende Brugen af Thee og Kaffe, idet han paaviste, at de Midler, som saaledes udgives, kunde blive bedre anvendte; han sagde, at dersom de vilde afholde sig fra saadanne Ting, vilde

Følgen blive en bedre Helbred. De, der ere de fattigste paa Penge, kunne kraftigen bidrage til at fremme Retfærdighed. Han raadede Søstrene til med Flid at passe deres huuslige Sysler og til at lære deres Døtre det Samme, at de kunde blive sparsommelige og gode Huusmedre — samt dygtige og virksomme i Udførelsen af deres Pligter som Hustruer og Mødre, og paaviste, at de paa denne Maade kunde gjøre meget Godt. Mange af de Midler, som kunde spares ved Strikning og Værnning, Forsærdigelsen af Hatte og andre Ting, hvilket nu forsommes af Massen af Folket, kunde gaae til det vedvarende Emigrationsfond eller gives som Bidrag til at understøtte de Familier, hvis Forsørger ere udsendte paa Mission. Han formanede dem indtrængende, at de skulle lære deres Sonner og Døtre ikke at bruge Thee og Kaffe, og fremfor Alt at beslutte sig paa Sparsommelighed, Reenlighed og Flid; de skulle lære at tilvirke Klæder til sig selv og deres Familier, og i Alt søge at gjøre Godt mod sig selv, deres Familier, deres Mænd og mod deres Brodre og Søstre i Guds Rige.

Eldste George Teasdale sang: „De Hellige fremad til Seier gaae.“ Præsident D. H. Wells holdt Slutningsbønnen.

Kl. 2 Eftermiddag.

Huset var oversyldt med Mennesker og en stor Mængde kunde ikke engang komme ind.

Sang af Choret og Bon af Eldste John Taylor; derefter sang Choret efter en Psalm.

Præsident D. H. Wells sagde, idet han hentydede til dem, som søge at ødelegge os, at hvis de onsfede at overvinde „Mormoniønen“, vilde det være mere ædelt, om de — istedsfor at søge at til-intetgjøre den ved physisk Magt — vilde

prove paa at fremfore kraftigere Sandheder imod den end dem, der tale til dens Fordeel. Guds Rige vil bestaae evindeligen; det er baade et timeligt og et evigt Rige, og de Grundsætninger, som ere blevne forkyndte ved dets Oprettelse, angaae alle vores Interesser, hvadenten de kaldes timelige eller aandelige. Han raadede indstændigen til at vise Lydighed mod Biisdomsordet og hentydede til Frembringelsen af Uld og Hjemmesfabrikata, idet han paaviste Bigtigheden deraf. For at dette saavel som alt Andet skal kunne lykkes, er en eendrægtig Samvirken den Loftestang, som skal lette Arbeidet og give den fornødne Kraft; derfor skalde vi være forenede og lydige mod Sandheden samt voje, ligesom Guds Rige strider fremad. Han oplæste den Åabenbaring, der kaldes Biisdomsordet, og formandede de Hellige til at adlyde det, saa at de kunde komme til at nyde de Belsignelser, som ere en nedvendig Folge af at handle saaledes.

Eldste J. L. D. McAllister og George Goddard sang: „Alle tale de om Utah.“

Eldste John Taylor talte om vor Samlen tilsammen i Egenslab af en Conference. Alt, hvad der kan bidrage til Mennestesslægtens Lyksalighed og Befærden, er en Gjenstand for vor Overbeviele, og naar vi samles til en Conference, bliver der nærmere talt om det, der ansees bedst stillet til at befordre vor egen og vores Medmenneskers Befærden — samt de fornødne Skridt foretagne i saa Henseende. Vort Formaal og vores Forhaabninger gaae ud paa Frelse og Ophoilelse, og paa, at Alle, som ønske at gjøre Ret, kunde komme til at nyde vor Faders Belsignelser. Han talte om den Tro, vi have paa Guds Åabenbaringer, og om den Kundslab og det Vidnesbyrd, som Herren har sjænket os. Han gjorde en Sammenligning mellem vor og Verdens sociale og

politiske Tilstand. Lydighed mod Gud har bragt os den Lylke og Belstand, som vi nu nyde, og en fuldkommen Lydighed vil forstaffe os forogede Belsignalser. Dgsaa han talte til Gunst for Hjemmesfabrikata og indprentede Forsamlingen Nodvendigheden deraf.

Sang af Choret og Bon af Eldste George A. Smith.

Søndagen den 7de April Kl. 10 Før-middag.

Tabernaklet var tæt sammenpakket med Mennesker længe før den bestiente Tid til at begynde Formiddagsforsamlingen, og Hundreder maatte enten blive udenfor eller gaae bort.

Choret assang en Psalmie; Bon af Eldste Joseph W. Young, hvorpaa efter fulgte en Sang af Choret.

Eldste George A. Smith sagde, at Tabernaklets Oversyldning med Mennesker og det store Antal, som vare saa uheldige at maatte staac udenfor, var en stærk Opsordring til med Kraft at tage fat paa Arbeidet paa det nye Tabernakel. Han tog til Text: „Dersom I ikke ere Get, ere I ikke mine.“ Han paaviste, at vi ere Get i Troessager og Lærdomspunkter, endskjont vi ere samlede sammen fra næsten alle Folkeslag paa Jorden og blevne opdragne i mange Fordomme; dog have de Hellige en fast Tro paa Evangeliet, men der udfordres en større og underligere Samvirken for at fremme vor indre Udvikling og frembringe og fabrikere de Sager, vi behøve. Bonmuld er blevne dyrket med Held, og de saa Massiner, som ere blevne sorte hertil, have allerede været til en Belsignelse af en uberegnelig Værdi. Han talte om Vigtigheden af at holde Haar og at drage Omsorg for dem, saa at man kunde saae den fornødne Uld, og da stræbe at saae tilvirket Klæder af den iblandt os

selv, og om Nodvendigheden af at drage Omsorg for de Dyr, vi eie. Enhver Huussader burde forstaffe sig et Exemplar af alle Kirkens Værker til sin Families Åbenlyttelse, saa at ethvert Forsamlingshuus og enhver Familie kunde være forsynede med de hellige Skrifter. Han sagde, at de Hellige skulde sage at gjøre deres Hjem behagelige og raadede dem indtrængende til at holde og læse „Deseret News,“ „Juvenile Instructor“ og „Telegraphen“ istedetsfor at forøde deres Penge til Tobak og andre unhyttige og skadelige Sager. Ligeledes talte han indtrængende om Gavnigheden og Nodvendigheden af de Raad, som til forskjellige Tider vare blevne givne med Hensyn til at opbevare sine Kornvarer.

Eldste John D. T. McAllister sang: „Den moralste Strid.“

Præsident B. Young opfordrede Bisshopperne og de præsiderende Eldste til paa en fornustig Maade at iagttagte Viisdomsordet, saa at deres Exempel kunde blive fulgt af de Hellige. Han talte til Forsamlingen om hvad der er os tilladt, og hvad der ikke er os tilladt. Han opnuntrede alle Israels Hellige til at adlyde Herrens Ord, holde hans Bud, holde fast ved hans Abenbaringer, iagttagte Viisdomsordet og til at tiltage i Netfærdighed.

Sang af Choret og Bon af Præsident Daniel Spencer.

Kl. 2 Eftermiddag.

Da en stor Deel Mennesker ikke kunde komme ind i Tabernaklet, bevægede dette Præsident Young til at holde Forsamlingen i „the Bowery,“ hvor en uhyre Menneskemæssé snart var samlet, sidende og staende.

Choret sang: „Kom alle I Guds Sonner;“ Bon af Bisop P. H. Young.

Derefter sang Choret: „Vi talte Dig, o Gud, for en Prophet.“ Sakramentet administreredes af Bisrop Hunter og hans Stadgivere.

Eldste W. Woodruff lar Bidnedbyrd om Guds Værk, kaldet „Mormonismen,” og raadede indstændigen de Hellige til at blive af et Hjerte og eet Sind i alle Ting, timelige saavel som aandelige. Medmindre vi beslutte os derpaa, ville vi ikke kunne udføre det Værk, som er os pålagt. „Viisdomsordet“ er en Abenbaring fra Gud og aspasset efter de svageste iblandt de Hellige, og enhver Mand og Kvinde, som vil øve Tro paa Gud, kan iagttagde deri givne Maad.

Sang: „O, I heie Bjerge.“

Eldste Ezra T. Benson formandede de Hellige til at tiltage i Enighed og til at iagttagde Viisdomsordet, ligesom han raadede dem til Flid og Sparsonmelighed og til ikke at rette sig efter enhver Modens Grille. En vigtig Aarsag til, at den sordævelige Lugns, som er forbudt i Viisdomsordet, og de kostbare Klædedragter, der opslnge de Helliges Midler, ere saa almindelige, er den, at naar den Enne tilslader sig Saadant, vil den Anden gjøre det Samme; man kan ikke være bekjendt at gaae indenfor Moden. Enhver daarrlig Begjørslighed vil svinde bort, dersom vi stride imod den og føge Kraft fra Herren.

Sang: „O Hellige, have I seet.“

Eldste George Q. Cannon fremstod derpaa og talte om den Indflydelse, vi allerede have opnaaet, og om det store Arbeide, vi have udsørt formedelst vor Enighed i Tro og Virken samt vor Lydighed mod Præstedommet. Han sagde, at en endnu større Enighed og Lydighed vilde forøge vor Kraft, Indflydelse og Dyrktighed til at gjøre Godt som et Folk betragtet, og det i en Grad, hvis gaonlige Folger det er vanskeligt at beregne. Han ansatte den Forjættelse, som Herren

har givet dem, der ville iagttagte Viisdomsordet, og opmunstrede de Hellige til at prove dens Sanddruhed.

Præsident B. Young sagde, at han ønskede at have saamegen Indflydelse over de Hellige, at han funde saae dem til at beslitte sig paa Retfærdighed, til at hellige Gud i deres Hjarter og til at gjøre hans Willie i alle Ting. Det er Alt, hvorfor han ønsker Indflydelse, og de, som af andre Bevæggrunde søger at saae Indflydelse iblandt Menneskene, benytte kun, hvad de kunne opnaae, til det Onde og ikke til det Gode. Enhver Mand og Kvinde i Kirken har en Mission til at gjøre Godt, til at elske Sandheden af deres ganste Hjerte og til at bidrage til Retfærdighedens Tiltagen paa Jorden.

Choret sang: „O, min Fader,“ osv. Bon af Eldste E. T. Benson.

Mandagen den 8de April Kl. 10 Før-middag.

Conferencen samledes atter i Bowery. Choret assang Psalmen: „Kom I, som elste Herren.“ Bon af Eldste E. D. Woolley. Psalmen „Herlige Ting om Dig er talet,“ blev assungen af Choret.

Præsident H. C. Kimball talte angaaende flere Lærdoms punkter og raadede til at leve overeensstemmende med Naturens Love, til at være maadelige i Nydelsen af Mad og Drikke og til at afholde sig fra Brugen af Alt, hvad der er stadeligt for vort System, hvorfaf Folgen vilde blive en bedre Helsbred, et længere Liv og en foreget Virkekraft. Han talte endvidere om Vigtigheden af at paaflynde Templets Opbygning.

Præsident Young sagde, at han ønskede at see Templet opført, og at det skulle bygges stærkt nok til at kunne staae igennem Millenniet. Vi maae arbeide i Samdrægtighed og af vort Hjertes hele

Alttraa, og han ønskede, at dette Tempel fulde komme til at staae som et Mindesmærke om de Helliges Tro og Nidshærdhed i deres jordiske Arbeider. Han gav dem, som ønskede det, Lejlighed til at sende Bogne og Trældyr til at hente Steen med til dets Opsorelse. Kanalens Fuldbendelse vil gjøre, at man kan hente Steen langt lettere, end det nu er Tilsældet, og derfor som de, der ønske at drage Nutte af dens Vand, vilde betale den Skat, som af denne Grund er blevet paalagt, vilde der kun hengaae en kort Tid, inden den kunde aabnes for Samfærdslen.

Det er vor Pligt at hjælpe til at fremrusle Guds Rige og at opnøre med at følge efter Verden samt at gaae til dem, der ere udensor Menigheden for at handle. Vort eneste Haab er til Gud, og saalænge vi holde hans Besalinger, vilde han beskytte og bevare os.

Han gjorde en Opsordring om at faae en Deel Folk til at arbeide paa det nye Tabernakel, saa at det kunde blive færdigt i Sommer.

Læren om Forsoningen var blevet fremsat med klare og bestemte Ord, der visste, at den Herre Jesus er død for Alle, men Tro og Omvendelse er en nødvendig Betingelse for at kunne komme til at blive deltagtige i det store Forsoningsværk.

Sang af Choret; Bon af Eldste John Van Gott.

Kl. 2 Eftermiddag.

Psalmen „Deg priser Dig, min Skaber, saa længe jeg aander;“ Bon af Eldste J. D. L. McAllister. Sang af Choret.

Eldste C. C. Rich talte om Bestrafningen af den Himmel, som vi haabe at komme til og om det Værk, vi have at udføre for at danne os en saadan, ved at antage retfærdige Grundsætninger og

udøve dem i vort daglige Liv. Vi funne paa denne Maade opnaae Indflydelse hos Gud og Kundstab om, hvorledes vi skalde samle omkring os Alt, hvad der er værd at kjende, besidde og nyde. Det glædede ham at see den Beredvillighed, som lagdes for Dagen iblandt Forsamlingen til at ville adlyde de Raad, der vare blevne givne i Conferencen. En tiltagende Enighed og Magt til at udføre Guds Hensigter vil blive Folgen af at handle saaledes.

Eldste George Q. Cannon foreslog Kirkens Anthoriteter i folgende Orden til at opholdes i de Helliges Bonner, og alle disse Forslag bleve vedtagne ved et eenstemmigt Botum, nemlig:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Quorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Quorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere.

William Eddington, John T. Caine, John L. Blythe, Howard D. Spencer, Claudius B. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas C. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Peter Nebecker og Joseph F. Smith som Medlemmer af Hoiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Quorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerd-

sindstyre, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentstab for de Halvsjærsindstyres Qvorumer.

Edward Hunter, præsiderende Bisrop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum, og Warren Hardie og James H. Johnson hans Raadgivere.

Brigham Young som Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynemand for de offentlige Arbeider, og John Sharp hans Medhjælper.

Truman O. Angell, Kirkens Arkitekt og William H. Folsom hans Medhjælper.

Brigham Young, Bestyrer for det Bedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historie-skriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

En Deel Eldste blev derpaa kaldte til at gaae paa Mission.

Eldste George Q. Cannon talte om den Beredvillighed, som de Eldste lagde for Dagen med Hensyn til at gaae ud paa Mission til fremmede Lande. Endvidere gjorde han nogle Bemærkninger angaaende Tilstanden i Settlementerne

Muddy og Beaver Dam. Der gjordes Opfordring, at Nogle skulle tage derhen for at disse Settlementer kunde blive sterkere.

Choret assang Psalmen: „Teg vil synge,” hvilken Sang er udarbeidet efter den 89de Psalm.

Præsident D. H. Wells betragtede denne Dag som den største, Kirken nogensinde har seet, ligesom denne Conference har været besøgt af det største Antal Hellige, der nogensinde have været samlede paa en Gang i denne Uddeling. Han raadede Forældrene til at sørge for, at deres Barn fil en omhyggelig Opdragelse, til at forsyne dem med gode Boger, at paase at faae gode Lærere til dem, saadanne, som forstaar og leve efter Evangeliet — og til at være noisagtige med at betale disse Lærere. Han formanede de Hellige til at leve efter deres Religion og til at udrydde Synd og Ugudelighed fra deres Midte, saa at de fremdeles kunde komme til at modtage og nyde de forøjede Velsignelser.

Præsident B. Young sagde, at han ønskede, at unge Mennesker saavel her i denne Stad som i de øvrige Stæder og Settlementer i Territoriet skulle føre at udvise deres Evner, saa at de kunde blive dygtigere end det nu i Almindelighed er. Tilfældet med Ungdommen. Han anbefalede Oprættelsen af Aftenskoler og lærde Skoler, hvor der kunde blive undervist i Saarlegekunsten, Anatomi, Chemi og andre Kundskabsgrene, og hvor de, som ønskede det, ogsaa kunde legge sig efter Lægevidenskaben. I dette Dimed kunde man i indeværende Sommer forskrive de fornødne Apparater, paadet Undervisningen kunde varetages paa tilborlig Maade. Der kunde ogsaa oprettes Klasser for Lovkundigheden, hvor man kunde studere saavel dette Lands som andre Folkestags Love og Institutioner. Han tilraadbede, at Bi-

ger skulde lære Mere af Regne kunsten end det nu i Almindelighed er tilføldet med Mange, saa at de kunde blive stikkede til at overtage lette Poste, hvortil for Nør-værende hovedsagentlig Mandfolk benyttedes. De kunde blive Sætttere i Bogtrykkerier, og blive ansatte paa Contoirer, eller de kunde paa andre Maader blive bestykkede med Noget, der var passende for deres Hælbred og Legemskraft, hvorved de vilde kunne fortjene langt Mere end nu.

Med Hensyn til Opdragelsen tilraadede han især Studiet af Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og andre Kirkens Værker. Han udtalte sit Ønske om at se Phonographien (den Kunst ved egne Skrifstegn at betegne forskellig Slags Lyd) indført i vores Skoler, saa at Børnenene kunde lære den tilsigemed de

første Begyndelsesgrunde af de almindelige Skolefag. På denne Maade og vid at vore unge Mænd tilegne sig denne nyttige Kunst, vil den blive mere almindelig bekjent og anvendt iblandt Folket.

Han velsignede de Hellige i Jesu Navn og opfordrede Førsamlingen til at afgive sit Botum angaaende Conferencens Slutning. Ifølge det afgivne Botum blev der bestemt, at Conferencen sluttet, og at næste Conference møder sammen i det nye Tabernakel den 6te October først-kommende Kl. 10 Formiddag.

Choret sang Psalmen: „Bions Datter.“

Præsident Kimball holdt Slutnings-bonnen.

E. L. Sloan,
Conferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Missionairernes Arbeide.

Idet Paulus taler om Guds Ejener i gamle Dage, siger han, at Verden ikke var dem værdig. Hans Ord ere ligesaa anvendelige paa Israels Eldste nu i vore Dage, som de vare paa Herrens Ejener fordum. Kaldede af Gud til at prædike det evige Evangeliums Hylde, gaae de ud i Verden „ligesom Faar iblandt Ulve,“ idet de ene og alene forlade sig paa, at Herren vil opholde og bevare dem. Egen Fordeel og de inderligste Familiebaand, der sammentnytte Menneskene, og hvilke have en saa afgjørende Indflydelse over Verdens Børn, have ingen Magt til at holde dem tilbage, naar Pligten byder dem at gaae. De bortslægge Hammeren og Ægen, Spaden og Plogen, Malerkosten og Pennen, og efter en syndsom Forberedelse af kun nogle saa Dage eller Timer, tage de Farvel med deres Kjære og begive sig paa Veien til fjerne Lande.

Medens de enten selv maae bestride deres Udgifter eller være afhængige af deres Gavmildhed, hvis Hjerter Herren vil aabne, gaae de ud iblandt Fremmede og forkynde en ilde omtalt og som oftest forhadt Lære. Om de end ikke forstaae det Folks Sprog, iblandt hvilket de arbeide, saa giver dog Visheden om, at Gud har sendt dem, den fornødne Kraft i alle deres Prøvelser, medens den Hellig-Aand hjælper

deni til at erhverve den Kundstab, de mangle. De besøge de Fattige og Forladte, troste de Bedrevede og forstaffe de Undertrykte Frihed.

Hvor forskellige ere ikke disse fra Religionslærerne iblandt Christenhedens mange Sekter og Partier! Som oftest rigeligt lønede og ærede i Verden, soge disse Omgang med de saakaldte bedre Folkeklasser, hvilke de i Almindelighed søge at behage ved smigrende Ord. Verden viser sin Tilsredshed med saadanne Lærere og modtager deres Læresætninger med Glæde, medens Herrens Sendebud vanke omkring ubemærkede og foragtede af den store Hob, idet der kun forholdsvis gives nogle Taa, som forstaae at sætte Priis paa de himmelst Sandheder. Verden er dem i Sandhed ikke værd.

Men er deres Mission tilborligt vurderet af de Hellige? Forstaae de tilhulde at sætte Priis paa, at de Mænd, der for deres Skyld ere komne fra Zion, uagtet de kunne være usuldkomne i deres Birken, dog ere Herrens Salvede? Modtage de deres Underviisning med Taknemmelighed? Giv de ligesaa redebonne til at afhjælpe deres timelige Fornodenheder, som disse Mænd ere til at meddele dem af de aandelige Ting? Dette er Spørgsmaal, som de Hellige vilde gjøre vel i at overveie.

Denne Sag kan imidlertid ogsaa betragtes fra et andet Synspunkt. Ulagt Missionairerne fra Zion øste blive satte i provende Stillinger, er det dog netop disse Mænd, som kunne høste den største Fordeel. Der tilbyder sig en gunstig Lejlighed for dem til at udvile deres Mandsevner, til at erhverve sig Verdenskundstab, til at gjøre sig bekjendt med forskellige Landes Sprog, Skifte og Sædvaner — samt med deres borgerlige og religiose Indretninger, fort sagt, de have Anledning til at erhverve sig Kundstab i alle mulige Retninger, og det saadanue, som maaske forhen vare dem ganske ubekjendte. De komme i Berorelse med alle Folkeklasser og have saaledes muligvis en bedre Anledning til at erhverve sig en grundigere Menneskekundstab, end de kunde i hvilkenomhelst anden Stilling i Livet, og hvad der langt overgaaer alt dette, de blive nødte til at holde sig nær til Herren, saafremt de ønske at forhellige deres Kaldelse, og maae bestandig bede om hans Bistand og Veiledning til rigtig at kunne fatte Storheden af deres høje og hellige Religion, hvorved deres Tro paa Gud faaer fornhet Liv, og de erholde et fast, urokkeligt og evigvarende Vidnesbyrd om Sandheden.

Og hvilken Glæde vil ikke sydde deres Hjerter, naar de efter vel fuldendt Mission vende tilbage til Guds Propheter samt deres Familie og Venner i Zion! Overbeviisningen om, at de have holdt sig rene og ubesmittede midt iblandt en sor-dervet Verden, vil give dem en hellig Trimodighed og være et kraftigt Vidnesbyrd om deres Trofasthed, hvilket vil bidrage til, at Kirkens Ledere ville faae en endnu større Tillid til dem end tidligere og en Agtelse, der er langt mere værd end Verdens falske Gre og tomme Smiger. Hvilen forigelig Tilstand vilde de ikke derimod være i, hvis de skulle gaae hjem med den Overbeviisning, at de havde plettet deres Klæder, brudt deres hellige Pagter og vancært deres Præstedømme. Mørkets Skygger vilde hvile paa deres Nasyn og Helvedes Qraler martyre deres Hjerter.

I Israels Aldste! Bestræber Eder for at gjøre Eders Mission gavnlig og hæderværdig; ikke fordeelagtig med Hensyn til jordisk Rigdom, men i Henseende til Evighedens, Viisdommens, Kundstabens og Troens usforgjængelige Skatte; ikke hæder-værdig i Verdens Dine, men seger ved Eders Vandel og Færd at vinde Guds Vel-

behag, hans Tjeneres Agtelse og Tillid og de Oprigtiges Velsignelser. Da skulle Gijen nem al Evighed komme til at finne som Stjernerne paa Himmelten og som den klare Middagssol i dens fulde Kraft.

De Hellige i disse Lande værer agtpaagivende med Hensyn til Guds Tjeneres Raad angaaende Eders Udfrielse, og betragter det som et Privilegium, at I have Lejlighed til at staae dem bi i deres Arbeide, thi ved at handle saaledes, vandre I paa en sikker Sti og ville blive meddeelagtige i Guds Niges Velsignelser, efterat Eders Arbeide i denne Prøvestand er tilende. Vi ville raade dem, som endnu ere fremmede for dette Værk, til at lytte til disse Guds Mændes Ros, hvilke have forladt deres Hjem, Venner og Paarørende for at forlynde Eder Sandheden. Modtager dem i Eders Huse og aabner Eders Førsamlingslokaler for dem, saa at de kunde have et Sted, hvor de kunde predike det evige Livs Ord for Eder, paadet I kunde lære at undslyde de overhængende Straffedomme, som ere lige ved at udbryde over hele Jorden -- samt lære, hvorledes I kunde opnaae en evig Frelse i vor Guds Nige.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central- Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 267.)

Forklaringen er blot to Fod og ti Tommer bred, og det paa samme hvilende første Stokværk er syv Fod og fem Tommer, det andet otte Fod og fem Tommer højt, medens de begge have den samme Brede. Opstigningen fra det ene til det andet står ved Hjælp af firkantede, fremstaende Stene, og det øverste Stokværk er bedækket med flade Stene, der ere lagte påavers og naae udenfor Taget. Siderne af denne smalle Bygning bestaae af Gibs, der er dannet til underlige og ubestrivelige Sindbilleder og Menneskestikkelser med udstrakte Arme og Been, hvormellem der var Aabeninger, og det Hele har engang været besat med rige og smukke Birater i Basrelief. I Afland lignede det et høit Gitter. Det Hele var ligesom de øvrige Bygningsværker og Ornamenter ene i sit Slags og ganske forskellige fra ethvert andet Folks Værker, som vi vare bekjendte

med, ligesom denne Bygnings Bestemmelser og Nutte var os aldeles ubegribelig. Muligvis har den engang været benyttet til Observatorium. Fra det øvre Galleri kunde vi gjennem Aabeningerne mellem de Treer, som voxede rundt omkring, oversæue en uhyre Skov, og saae Terminos-Søen og Havbugten ved Mexiko.

I Nærheden af denne Bygning var der et andet interessant Mindesmærke, hvilket er blevet ganske overseet af dem, som tidligere end vi have besøgt Palenque, og jeg omtaler denne Kjendsgjerning i det Haab, at den næste Besøgende maa kunne opdage Meget, som har undgaet vor Opmærksomhed. Det ligger paa Fortsiden af Bygningen henved syrgetyve til halvtredsindstyve Alen nede ved Siden paa den pyramidesformige Bygning. Da vi først tilligemed vor Beviser gik forbi det, laa det paa Ansigtet og med Hovedet nedad

samt halvt begravet af en Jord- og Steenhob. Ydersiden var uhugget og ujevn, hvormed dets Storrelse valte vor Øpmærksomhed. Vor Beviser sagde, at der ikke var noget Billedhuggerarbeide paa samme, men esterat han havde viist os Alt, hvad han vidste nogen Bested om, og vi havde ladet ham gaae fra os, standfede vi, idet vi etter gik forbi det, og grove omkring det, hvorved vi snart erfarede, at det var udhugget. Indianerne fældede nogle unge Træer, hvilke de benyttede til Loftestang, og sic derved rullet Mindebæret om. Dette er den eneste Statue, som nogensinde er blevet funden i Palenque. Vi blev paa eengang slaaede formedelst den stille Mo, der lyste fra dens Asby, og den store Lighed, den havde med de ægyptiske Statuer, fjendt den med Hensyu til Storrelse ingenlunde kan sammenlignes med de kjæmpemæssige Levninger, der findes i Egypten. Den er ti Fod og sex Tommer høj, hvoraf imidlertid to Fod og sex Tommer vare under Jorden. Hovedbedækningen var baade høj og vid i Omsang. Der ere Huller i Ørene, hvilke maaskee eengang have været prydede med Ringe af Guld og Perler. Nundt omkring Halsen er der et Halsbaand, og med den høire Haand trykker den Noget, der synes at skulle forestille en Tand, mod Brystet. Den venstre Haand hviler paa en Hieroglyphe, hvorfra der gaaer et udziret Sindbillede nedover. Den nedre Deel af Klædedragten har en uheldig Lighed med Nutidens Beenkleder, men selve Skikkelsen staar paa Noget, som vi altid have anset for en Hieroglyphe, hvilket etter er overensstemmende med den ægyptiske Stik at tilhendegive den fremstillede Helts eller hvilken som helst anden Personligheds Mavn og Stilling. Siderne ere afrundede, hvorimod Bag siden er utilhuggen. Den har rimeligvis engang staaret i selve Muren.

Bed Hoden af den høj, paa hvilken den sidst omtalte Bygning staer, er der en anden pyramidedannet Bygning af omrent den samme højde, og hvilken stoder næsten lige op til samme. Sloven er saa tæt, og det endog lige op til Siderne af Pyramiden, at man ikke fra den ene Bygning kan se over til den anden, uagtet de ligge næsten lige oversor hinanden.

Den er otte og tredive Fod paa Forsiden, otte og tyve Fod bred og har tre Indgange. De fornemste Sider ere forzirede med Hieroglypher i Gibs, to store Medallioner i en passende Afstand fra hinanden — og den mellemste tillige med Billeder i halvophøjet Arbeide, hvilke i det Hele taget ligner dem, som vi forhen have omtalt.

Det Indre er ogsaa her afspeelt i to Corridorer, af hvilke hver er henved ni Fod bred og forsynet med Steengulv. Den forreste Corridor har et Loft, der ovenstii næsten danner en Spids, og er ovenpaa bedækket med et Lag flade Stene. Paa flere Steder er der Huller i begge Sidevægge, Noget, som vi ogsaa fandt i alle de øvrige Corridorer. De ere rimeligvis blevne benyttede ved Opræsningen af Stilладser, medens Bygningen var under Opsætning, og siden ere de aldrig blevne udnydte. Ved den ene Ende er en af de Binduesaabninger, som vi forhen have hentydet til, udhuggen i Muren, hvilken Abning har givet Anledning til megen Grublen formedelst dens paafaldende Lighed med Bogstavet Tau.

Den bagste Corridor er afspeelt i tre Bærelser. I Midten og lige oversor Hovedindgangen er der et indesluttet Kammer, som ligner det i den sidst omtalte Bygning, og hvilket vi have kaldet et Bedekammer eller et Alter. Hovedindgangen var pragtsuld og prydet med Gibsbilleder, ligesom der paa Muren paa begge Sider vare Basrelief-Figurer. Kammeret var

indvendig ni Fod langt og fire Fod og syv Tommer bredt. Der var hverken Gibsbilleder eller Malerier, men paa Bagmuren var der en Tablette, som naaede langsover hele Kammeret, og havde saaledes en Længde af ni Fod — samt var otte Fod høit.

Billedhuggerarbeidet var fuldkommen vedligeholdt og Figurene staae klare og tydelige paa Stenen. Paa begge Sider ere Næller med Hieroglyfher. De fornemste Personligheder gjenkjendes med Get at være de samme, som dem, der ere fremstillede paa Tabletten paa Korsset. De bære den samme Dragt, men her synes de begge at være ifærds med at offre. De staae begge paa Ryggen af menneskelige Væsener, af hvilke den Enne holder sig oppe paa sine Hænder og Knæe, medens den Ander synes at være ganstæ trykket ned mod Jorden af Byrden. Imellem dem og ved Foden af Tabletten er der to andre Menneskestikkelser, der sidde med Venene overkors, af hvilke den Enne støtter sig med den hoire Haand, som han holder mod Jorden, og med den venstre holder en stirkantet Tavle; den Andens Stilling og Forretning er ligedan, kun med den Forskjel, at de sidde saaledes, at de vende Ryggen mod hinanden. Tavlen hviler ogsaa paa deres nedboede Halse, og deres Ansigters Fordreining kan maastee betragtes som Tegn paa Smerte og Lidelse. De ere begge iførte Leopardstind. Paa denne Tavle hviler der et Kors, hvis øverste Del er rigt udsmykket, og paa samme hviler der en hæslig Skikkelse med vidt opspilede Øine og Tungen langt ud af Mundens. Dette Billeds synes at forestille den Guddom, til hvilken de mest fremragende Personer offrede.

Muren paa begge Sider af Indgangen har været prydet med en Steentablette med Basrelieffbilleder. Disse Tabletter ere imidlertid blevne tagne bort og førte

til Landsbyen, hvor de varne blevne indsatte i Væggen paa et Huus for at tjene som Prydelse for samme. Det var de første Mindesmærker, vi fik at see, og de sidste Gatherwood astegnede. Huset tilhørte to Søstie, hvilke havde meget overspændte Begreber angaaende Tabletterne, og omendskjendt de altid syntes godt om vort Selskab, naar vi kom for at besøge dem, gjorde de dog Indrendinger imod at lade dem astegne. Vi fik endelig Tilladelse dertil, men maatte først leve dem, at de skulle faae Kopi af Tegningen, hvilket koste vi imidlertid vare nede af Stand til at opfylde, da Hr. Gatherwood var blevet saa udtrættet formedelst det uopholdelige Arbeide, at han dengang ikke kunde tegne mere. Jeg står Tegningerne af de samme Gjenstande ud af Del Nios Verk, hvilke jeg troede vilde behage dem bedre, da de varne trykte, men de havde monstret Hr. Gatherwoods Tegninger, medens de varne under Arbeide, og varne aldeles ikke tilfredse med det, de fik istedet. I det samme Dieblif, jeg saae disse Tabletter, opstod den Tanke hos mig at hjælpe dem og føre dem hjem sem et Minde fra Palenque, men der hengik en Tid, inden jeg vovede at komme frem med mit Ønske. Jeg kunde ikke faae kjøbt dem uden at hjælpe Huset med, hvilket imidlertid dog ikke var til megen Hinder for Kjøbet, da jeg ogsaa syntes godt om Huset.

Siden blev det indbefattet iblandt andre Sager, vi skulle hjælpe, men Handelen var endnu ikke afsluttet, da jeg forlod Palenque.

De to Skikkeler staae med Ansigtene imod hinanden, den Forste tilhøire og lige foran Tilstueren. Næsen og Øinene træde skarpt frem, men i det Hele taget er ille formen af en saadan Bestaffenhed, at den antyder nogen Race, som er aldeles forskjellig fra dem, der nu ere bekendte. Hvedbedækningen seer besynderlig ud og

er sammenflettet paa en egen Maade. Den bestaaer af Blade af Planter med en stor nedhængende Blomst, og iblandt de andre Prydelsjer udmaerk sig især Næbbet og Dinene as en Fugl — samt en Skildpadde. Kappen bestaaer af et Leopardstind, ligesom denne Stikkelse ogsaa er udstyret med et Slags Kniplinger om Haandledene og Anklerne.

Den anden Stikkelse, der staer til venstre for Bestueren, har det samme Serkende som det, der udmaerk alle de øvrige Billeder i Palenque. Hovedbedæk-

ningen er sammensat af Fjedre, og der er i samme anbragt en Fugl, der holder en Fisk i Næbbet, og paa forskjellige Steuder af Hoveddragten er der tre andre Fiske. Figuren bærer en rigt broderet Krave og et bredt Bælte med et Dyrehoved fortil — samt Sandaler og et Slags Beenklæder. Den hoire Haand er udrakt paa en hønlig Maade, og saaledes, at det Flade af Haanden er vendt udad. Over Hovederne paa disse mystiske Stikkeler ere tre hemmelighedsfulde Hieroglyffer.

(Fortsættet.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 270.)

See Malach. 3, 3.: „Og han skal sidde at rense Solvet, og han skal rense Levi Born, og luttre dem som Guldet og Solvet; da skal Herren have dem, som fremfore Madoffer i Retfærdighed.“

Det vil være nødvendigt her at gjøre nogle saa Bemærkninger om det Ærdomspunkt, som er fremsat i ovenstaende Skrifsted, fordi det er almindeligt antaget, at al Øffring blev aldeles affastet, dengang det store Sonoffer blev offret, og at der ikke vil behøves nogen Ordinance (Anordning) angaaende Offer i Fremtiden, men de, som paastaae det, ere sikkert ikke bekjendte med Præstedommets Pligter, Nettigheder og Myndighed, og ei heller med Prophetierne.

At offre Øffer har stedse været forent med og udgjort en Deel af Præstedommets Pligter. Det begyndte med Præstedommet og vil vedblive fra Slægt til Slægt, indtil Christus kommer. Vi have hyppigen omtalt Frembærelsen af Offer af den Allerhøieste Ejendom i Old-

tiden før Moseloven, hvilke Ordinancer ville fortsættes, naar Præstedommet er gjenoprettet i hele dets Myndighed og Kraft samt med alle dets Befsignelser.

Elias var den sidste Prophet, som holdt Noglerne til dette Præstedomme, og som før den sidste Uddeling vil gjenoprette Myndigheden og levere dette Præstedommes Nogler, paadet alle Ordinancer maae blive forvaltede i Retfærdighed. Det er sandt, Frelseren havde Magt og Myndighed til at meddele denne Befsignelse, men Levi Sonner vare altfor sordomstilte. „Og jeg vil sende Elias, Propheten, før Herrens store og forsørdelige Dag kommer“ osv. Hvorsor sende Elias? Fordi han holder Noglerne til Myndigheden at forvalte alle Præstedommets Ordinancer, og uden at den rette Authoriter gives, kunne Ordinancerne ikke forrettes i Retfærdighed.

Det er en temmelig almindelig Menning, at Øffringerne, som offredes, bleve aldeles sorterede. Dette var imidlertid ikke

Tilsældet. Hvis I læse 3 Moseb. 2, 2. 3., ville I see, at Præsterne toge en Deel som en Thukommelse og offrede det til Herren, medens det Tiloversblevne bevaredes til Præsternes Underholdning. Saaledes fortærtes ikke det Hele af Øffrene paa Alteret, men Blodet stenkes omkring, og det Fede og visse andre Dele fortærtes.

Disse Øffringer saavel som enhver Ordinance, henhorende til Præstedommet, ville, naar Herrens Tempel stal bygges og Levi Sonner skulle renses, vorde fuldelig gjenoprettede og forvaltede med alle til samme henhorende Kræfter, Forgreninger og Velsignelser. Dette var, og vil stedse finde Sted, naar det Melchisedekke Præstedommes Kræfter ere tilstrækkelig aabenbarede. Hvorledes kan ellers Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle de hellige Propheter, tilveiebringes? Det er ikke at forstaae saaledes, at Moseloven stal indføres igjen med alle dens Stikke og forskjellige Ceremonier; dette er ingenfinde blevet omtalt af Propheterne, men hine Ting, som eksisterede før Mose Dage, nemlig Øffringer, ville fortsættes.

Maaestee Nogle ville spørge: Hvad Nødvendighed er der for Øffring, siden det store Offer blev offret? Hertil svares: Om Tro, Omvendelse og Daab fandt Sted for Christi Dage, hvorfor ere de samme Ting nødvendige efter den Tid? Præstedommet er kommet ned i regelmæssig Slægtfolge fra Fader til Son gennem deres efterfølgende Generationer. (See Bagtens og Lærdommens Bog.)

Rapport fra Præsidentstabet.

Det første Præsidentstab for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige vil ærbedigst rapportere:

Vi glæde os over, at vi atter igjen kunne samles med de Hellige til Conference, og det under saa gunstige Omstændigheder som de nuværende. Siden vor Nedfættelse i Illinois, ere vi for Storstedelen blevne behandlede med Forekommenhed og Agtelse, ligesom Venlighed og Deltagelse i Almindelighed har givet sig tilhænkle iblandt alle Samfundsklasser, som med os beklage hine Mands Fremsærd, hvis sorte Gjerninger ere stempledte med evig Skam og Skjænsel. Forhjellen mellem vor forrige og nuværende Stilling er stor. For to Aar siden blev vi truede af Pobelen, der plyndrede, uddrev og myrdede de Hellige. Vore brændende Huse oplyste Himmelhøvelingen; vore Kvinder og Born maatte hunsvilde og forladte omvanke fra Sted til Sted for at føge et Skulested for de forfolgende Hjenders Raseri. Nu nyde vi derimod Fred, og kunne usorhindrede dyrke Himmelens og Jordens Gud, ligesom vi haabe at blive i stand til at gaae frem og udføre det store og herlige Værk, hvortil vi ere blevne kaldte.

Under disse Omstændigheder sole vi os tilskyndede til at lykonse den Allerhøjestes Hellige for den lykkelige og glædelige Forandrings, der er foregaet med Hensyn til vore Omstændigheder, vor Stilling og vore Udsigter, og i Forening med dem, som have deelt Farer og Gjenvordigheder med os, vide vi at sætte Priis derpaa, medens vore Bonner og Talsigler daglig opstige til den Gud, som stuedede ned paa vore Gjenvordigheder og udfriede os fra Fare og Dod, og hvis Haand fremdeles er over os til det Gode.

(Fortsættes.)

Nyheder.

D a n m a r k. Deres keiserlige Hoiheder Storsyrst-Thronfolgeren af Rusland og Storsyrstinde Maria Feodorowna ankom til København den 22de f. M. De blev festlig modtagne og hilsede med entusiastiske Hurraraab af den talrige Menneskemasse, som havde samlet sig ved denne Leilighed. — To Dage efter, altsaa den 24de f. M., ankom Kong Georg af Grækenland hertil, der ligeledes hilseses med Salut og livlige Hurraraab af den sammenstimlede Menneskenængde. Efter henved en otte Dages Ophold her begav Hans kongelige Hoihed sig til Rusland, hvorfra han etter ventes tilbage hertil.

Den 26de Mai høitideligholdt Deres kongelige Majestæter Kongen og Dronningen deres Solvbryllupsdag. Dagen feiredes ved Flagning og flere festlige Arrangementer, Musik med Mere — og om Aftenen ved et stortartet Fyrværkeri.

Den 5te dennes høitideligholdtes Grundlovsfesten, hvilken ligeledes feiredes ved Flagning, Processioner, Musik, Taler osv.

F r a n k r i g. Under den nuværende Verdenksudstilling i Paris har denne Stad været besøgt af flere høystelige Personer og deriblandt af den russiske Keiser og Kongen af Preussen. — Den 6te dennes om Aftenen blev der affyret et Pistolstud mod Keiseren af Rusland. De nærmere Omstændigheder ved dette Attentat berettes saaledes: Ved Indgangen til Boulognestoven affyrede en 20-aarig Polak en Pistol mod Czaren, der sad i samme Vogn som Keiser Napoleon og begge Storsyrsterne. Pistolen var for stærkt ladet og sprang, saaledes at den bortrev Polakens Haand. Denne skyrede ned fra et Træ med Raabet: „Polen leve!“ Ingen blev truffen. Mengden paagreb strax Gjerningsmanden og hilsede Monarkerne med heie Leveraab. De to Keisere hørte videre igennem de elyseste Marker. Keiser Napoleon ledsgagede Czaren tilbage til Palaiet Elysee. Da Napoleon efter kom ud af dette Palais, modtoges han med særdeles levende Acclamation.

T y r k i e t. Det athenienske Blad Indep. hellenique meddeler nye Esterretninger om den sorgelige Tilstand i Epirus og Thessalien. De tyrkiske Grændse-distrikter ere for Tiden bedækkede med forslandsede Leire og omgivne med en dobbelt Militaircordon. En Mængde Landsbyer, som laae imellem disse Militairlinier, ere blevne ødelagte af Tyrkerne eller forladte af deres Beboere. De af disse, som havde Vaaben, have begyndt at føre en Guerillakrig imellem Bjergene i Epirus og Thessalien, uagtet over 40,000 Mand tyrkiske Tropper ligge i Leir i disse Provindser. Over 10,000 Personer ere fra de ødelagte Byer flygtede til Grækenland.

A m e r i k a. Fra New York meldes i et Telegram til Times, at Fenierne efter ere i fuld Bevægelse i Nordamerika, samt at de have holdt en Række talrigt besøgte entusiastiske Moder for at drøfte Planen om en ny Invasion i Canada. I den amerikanse Presse ere Fenierne næsten kun Gjenstand for spottende Bemærkninger paa Grund af den Karin og Pral, hvormed de stadig forberede nye Expeditioner, der alle hidtil have haft det yndeligste Udsald.

Blandingør.

Veiret. Den usædvanlige Kulde, som hjemsgotte os i den sidste Deel af Mai, er blevet sporet i hele Nord- og Mellemeuropa. Den 24de f. M., da der faldt Sne i Kjøbenhavn, sneede det ogsaa i Berlin. I „Nat. Zeitg.“ af 24de Mai hedder det: Det Sneefald, der begyndte igaarafstes Kl. 7, varede hele Natten igennem, saa at Haverne imorges vare iforte Vinterdragt. Uveiret synes at have udstrakt sig over hele Nordtydland; ved Kassel vare igaar alle Bøller bedækkede med Sne, og Egnen mellem Angermünde og Berlin frembod Skuet af et fuldstændigt Winterlandstab. Dagen iforveien var der ifolge et Telegram til „Times“ Sneeveir i Birmingham, og Thermometret stod lidt over Nul. Den 23de strives fra Paris til „Köln. Zeitg.“: „I de 3 sidste Dage have vi haft fuldstændigt Vinterveir; imorges faldt der endog Sne, som blev liggende. De mange Fremmede, der for Tiden opholde sig i Paris, maae holde Transmændene for sande Russere, thi i alle Restaurationer og Caféer staar vinduer og Døre aabne til Trods for Kulden.“ Ifølge „Augsb. Allg. Zeitg.“ faldt der den 23de Sne i Augsburg.

Det franske Riges 89 Departementer havde den 28de Marts forrige Aar, ifølge den da foretagne, nu offentligjorte Tælling, en Befolning af 38,067,094 Sjæle, foruden 150,000 Mand af Hæren, som gjorde Tjeneste udenrigs. I Foråret fra 1856 er Indbyggernes Antal forsøgt med over to Millioner.

Indhold.

Side.

Side.

Aars-Conferencen i Store Saltsføstad	273.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	285.
Redaktionens Bemærkninger (Missionærernes Arbeide)	280.	Myheder	287.
Stephens og Gatherwoods Reiser (fortsat)	282.	Blandingør	288.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.